

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี

The Development of Vocabulary Learning Achievement Using Activity-Based
Learning for Prathomsuksa 2 Students of Wat Khian Khet School,
Pathum Thani Province

¹เพ็ญนภา ตลับกลาง (Pennapa Talabklang)

²ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูล (Patteera Thienpermpool)

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
(Silpakorn University Sanamchandra Palace Campus)

Email: pennapa_bumyo@hotmail.com

Received September 22, 2019; Revised October 7, 2019; Accepted December 15, 2019

Abstract

The purposes of the research were to 1) compare Prathomsuksa 2 students' vocabulary learning achievement before and after using activity-based learning; 2) explore the students' opinions towards activity-based learning and 3) measure retention of Prathomsuksa 2 students using activity-based learning. The sample, selected by a simple random sampling technique, comprised 42 Prathomsuksa 2/5 students. Research instruments included are 1) lesson plans; 2) an English vocabulary achievement test; and 3) a questionnaire on opinions towards activity-based learning. The data were analyzed by mean of standard deviation and t-test of the One-Sample Test. The results of the study were as follows: 1) the students' vocabulary learning achievement after studying through activity-based learning was higher than that before students' studying at the 0.05 level. 2) the students' opinions toward the activity-based learning were at a high level. 3) the students' retention after studying towards activity-based learning and after studying 2 weeks later was significantly higher than that of the students' retention after studying at the 0.05 level.

Keywords: Activity-based learning, Vocabulary learning achievement

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน 2) สสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน และ 3) วัดความคงทนในการจำคำศัพท์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 42 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t- test) แบบ One Sample Test ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนพบว่านักเรียนมีความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน, การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

บทนำ

ปัจจุบันเทคโนโลยีพัฒนาไปอย่างรวดเร็วอันเป็นผลมาจากการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่งผลให้เกิดการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การคมนาคม และการสารสนเทศเพื่อการสื่อสารของมนุษย์ เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการสื่อสาร สิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรมการสื่อสารทำให้มนุษย์สามารถสื่อสารกันได้แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ซึ่งหน้ากัน ทำให้การสื่อสารที่อยู่ในวงจำกัดขยายไปในวงกว้างมากยิ่งขึ้น ทำให้การติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนในชาติต่าง ๆ ทั่วโลกสะดวกและรวดเร็ว การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลแต่ละชาติที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันตามเจตนารมณ์การสื่อสาร ทำให้เกิดภาษาสากลซึ่งเครื่องมือที่จำเป็นที่สุดเพื่อสร้างความเข้าใจตรงกัน และภาษาสากลเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในด้าน การศึกษา การติดต่อสัมพันธ์กันทางการทูต การติดต่อค้าขาย การแพทย์และการสาธารณสุข การบันเทิงและอุตสาหกรรมบริการด้านความบันเทิง และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่แพร่ตามกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารแพร่หลายตามไปด้วย ประชากรประมาณ 1 ใน 6 ของโลก ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ นอกจากนี้แล้วจะเห็นได้ว่าชนชาติตะวันตกในทวีปยุโรปและอเมริกาได้พัฒนาชาติให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างไม่อย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้คนจากชนชาติอื่น ๆ รวมถึงคนไทยจำเป็นต้องพึ่งพาและศึกษาวิทยาการจากประเทศที่เจริญกว่า จึงทำให้ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษา การไม่รู้ภาษาอังกฤษเท่ากับว่าไม่มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีย่อมมีโอกาสมากกว่าในด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ (Donkaewbua, 2015)

คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานของภาษาที่สำคัญที่สุดสำหรับการสื่อสาร เพราะคำศัพท์เป็นหน่วยกำเนิดความหมาย ความคิด ความรู้สึก ความต้องการที่ผู้สื่อสารต้องการแสดงออกให้ผู้อื่นทราบ ในการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปเริ่มต้นจากสอนคำศัพท์ แต่สาระหลักของการสอนมักเน้นที่การสอนการใช้ไวยากรณ์เป็นหลัก ในช่วงประมาณ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา วงการสอนภาษาต่างประเทศได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยด้านการเรียนการสอนคำศัพท์แพร่หลายมากขึ้น ทำให้เกิดแนวโน้มว่าการสอนคำศัพท์มีความสำคัญเทียบเท่ากับการสอนไวยากรณ์ใน

ปัจจุบัน (Ngamphong, 2014) เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความทางภาษาที่มีความสำคัญในการสื่อสารมาก ดังที่ วิลคิน (Wilkins, 1972) กล่าวว่า ถ้าไม่มีความรู้ไวยากรณ์จะทำให้สื่อความหมายได้น้อยมาก แต่ถ้าไม่รู้จักคำศัพท์จะไม่สามารถสื่อความหมายได้เลย หมายความว่า การเรียนภาษาที่สองต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่เพียงพอ เพื่อให้การสื่อสารจะสามารถเข้าใจได้ ถึงแม้จะมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่จำกัด ในทางตรงข้ามกันถ้าผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารได้เลย

ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดเขียนเขต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4 - 2/6 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 119 คน ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2.2 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 65.63 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 125 คน ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 1.75 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 56.65 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลการเรียนที่ต่ำกว่าภาคเรียนที่ 1 จากประสบการณ์ของผู้วิจัยได้ปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 4 ปีการศึกษา ผู้วิจัยมีข้อสังเกตพบว่านักเรียนไม่สามารถจำความหมายคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วได้ และไม่สามารถนำคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้เพื่อต่อยอดการเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ เนื่องจากนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) ผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าหาวิธีแก้ปัญหาดังกล่าว พบว่าแนวทางในการสอนคำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพคือการจัดการเรียนรู้ที่มีลักษณะเน้นกระบวนการเรียนรู้เพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child Centered) โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและกำหนดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรม สื่อการสอน และนวัตกรรมที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้เรียนได้ลงมือทำ (Active Learning) เป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 (Pruettikul, 2012a; 2012b)

จากงานวิจัยที่ผ่านมาการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) คือการจัดกระบวนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมและลงมือปฏิบัติของผู้เรียนเป็นหลัก หลักการเรียนรู้ที่สำคัญเพื่อให้นักเรียนได้เกิดทักษะต่าง ๆ ผ่านการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนได้ค้นคว้าด้วยตนเอง ได้ใช้กระบวนการคิดแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เกิดการวิเคราะห์สังเคราะห์การเรียนรู้ และสามารถถกผลึกความรู้จากการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ ด้วยตัวผู้เรียนเอง ซึ่งจะแตกต่างจากการนั่งเรียนแบบฟังบรรยาย แบบการเป็นผู้รับ การเรียนโดยผ่านกิจกรรมทำให้นักเรียนการเรียนรู้ในระยะยาว และเรียนรู้ด้วยความสุข (Padmavathi, 2013) การเรียนรู้เปลี่ยนจากการเรียนรู้โดยการฟังบรรยาย (Lecture-based Learning) เป็นการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมหรือการลงมือปฏิบัติ (Activity-based Learning) ซึ่งมีวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ มากมาย โดยวิธีการที่สำคัญที่สุดก็คือ “การใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนรู้” (Problem-based Learning) “การทำโครงการเป็นฐานในการเรียนรู้” (Project-based Learning) และ “การเรียนรู้โดยการบริการสังคม” (Service Learning) ซึ่ง ล้วนแต่เป็น Activity-based Learning หรือ Active Learning (Thaewanarumitkul, 2017)

การจัดการเรียนรู้แบบ Learning by Doing นั้นใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเชิงรุก หรือ “กิจกรรม Activity” เป็นหลัก โดยการ “ลงมือปฏิบัติจริง หรือ Doing” ในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถใช้เป็นกิจกรรมเดี่ยวในบางกิจกรรม แต่ส่วนใหญ่นิยมกิจกรรมกลุ่มที่มุ่งเน้นให้เกิดการเรียนรู้แบบสังคมจำลอง ทำให้นักเรียนในกลุ่มเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ ส่วนครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในแต่ละกิจกรรม กิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้นี้ต้องมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้เนื้อหาที่นั้น ๆ มีจุดมุ่งหมาย สนุกสนาน และมีความน่าสนใจดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจกิจกรรม ไม่ซ้ำซากจนก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้นครูจึงเป็น “นักออกแบบกิจกรรม Activity Designer” มีอาชีพ ที่สามารถ “มองเห็นภาพกิจกรรม” ได้ทันที เมื่อครูศึกษาเนื้อหาจบลงสิ่งครูต้องลงมือทำคือ “สร้าง Constructed” ให้เกิดมีขึ้นในตัวครู สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “ความคิดวิเคราะห์ critical Thinking” เพื่อจะได้รู้ความต้องการและความคิดแท้จริงของนักเรียน เพื่อเข้าใจความต้องการของกลุ่ม ทันสมัยอยู่เสมอ ไม่ตกยุค..คุณครู

ต้องมี “ความคิดสร้างสรรค์ Creative Thinking” เพื่อจะได้มีความสามารถสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ที่ใหม่และ น่าสนใจอยู่เสมอ การเรียนภาษาต่างประเทศ ก็ต้องผ่านอาศัยกิจกรรมและการฝึกฝนให้เกิดทักษะหรือความชำนาญ ไปตามลำดับของธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา หรือ Language ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ และถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะมีเครื่องมือฝึกภาษา (Language training tool) วางจำหน่ายในท้องตลาดอย่างหลากหลาย ที่ มุ่งหวังเพื่อให้ผู้บริโภครู้จักใช้ให้เป็นเครื่องมือฝึกการใช้ภาษาในรูปแบบโปรแกรมสำเร็จรูปหรือการสอนในระบบทางไกล และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่ครูผู้สอนและผู้เรียนก็ต้องรู้จักใช้เครื่องมือเหล่านี้ให้ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพราะ เป็นเพียงอุปกรณ์ “เครื่องมือและสื่อ Tools and Media” ที่มีเพียงกายภาพเท่านั้น ไม่ใช่ครู “It is not the teacher” ที่มี ทั้งกายภาพและชีวิตจิตวิญญาณที่วิเคราะห์ให้ผู้เรียนได้อย่างลึกซึ้ง แต่ก็ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างมี ประสิทธิภาพหากผู้เรียนไม่ให้ความสนใจหรือไม่ตระหนักในการเรียนรู้ ฉะนั้นแล้วการเรียนรู้ภาษาให้ได้ผลจึงมีวิธีเดียว คือ “ฝึกฝนตนเองตามวิถีธรรมชาติ” (Practicing ourselves through natural means) กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนฝึกฝนมากก็ จะส่งผลให้เกิดทักษะและความชำนาญ ตลอดจนทำให้เกิดขีดความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นเท่านั้น (Aka, 2014)

การวิจัยครั้งนี้จะส่งผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา เพื่อ เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษตลอดจนเป็นพื้นฐานในการค้นคว้าต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็น พื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต
2. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน
3. เพื่อวัดความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักรัฐธรรมนูญกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- 2.1 ความหมายของคำศัพท์

ความสามารถด้านศัพท์ว่าเป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้อย่าง เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ซึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) (Velasco, 2010) ซึ่งสอดคล้องกับ Syoc (1963) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่าคำจะสามารถเป็นคำได้ก็ต่อเมื่อนั้นได้ให้ความหมายบางประการแก่ผู้ที่ สื่อสารกัน อาจจะเป็นบุคคลสองคนขึ้นไป หรือกลุ่มคนหลายคน อาจเป็นความหมายของคำตามตัวอักษร หรือเป็น ความหมายโดยนัยด้วยสำนวนเปรียบเทียบ เป็นคำที่บ่งชี้ถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ หรือเป็นความหมายที่ย่อยออกไป ตามความเข้าใจของผู้ส่งและผู้รับสาร จากความหมายของคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่าคำศัพท์ คือ คำหรือกลุ่มของแต่

ละภาษาที่มีความหมายคำศัพท์ทำหน้าที่ในการสื่อความหมาย ติดต่อกันในแต่ละภาษา คำศัพท์ที่มีความหลากหลายและสามารถเพิ่มขึ้นได้ตามสภาพของผู้ใช้และสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

2.2 ความสำคัญของคำศัพท์

คำศัพท์สำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ เมื่อผู้เรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์แล้วจะสามารถนำคำมาประกอบสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น คือ วลี ประโยค ข้อความขนาดยาว เรียงความร้อยแก้ว บทร้อยกรอง แต่ถ้าไม่เข้าใจศัพท์จะทำให้ประสิทธิภาพการสร้างหน่วยทางภาษาที่ใหญ่ขึ้นลดลงหรือไม่สามารถประกอบสร้างได้ ดังนั้นในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุด ภาษาก็คือการนำคำมารวมกัน (A Language is a Collection of Words) นั้นเอง (Ghadessy, 1979) ในทิศทางเดียวกัน การอาศัยอยู่บนโลกนี้เราต้องเรียกชื่อทุกสิ่งบนโลกนี้ การเรียนชื่อจำใช้คำที่บ่งบอกถึงลักษณะทางกายภาพหรือลักษณะที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น ๆ ซึ่งการเรียกชื่อนี้จำเป็นต้องใช้คำศัพท์ในการเรียก (Taylor, 1990) จากความสำคัญของคำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาต่าง ๆ ที่มีความสำคัญที่ควรเรียนรู้ในลำดับต้น ๆ ของการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปต่อยอดการเรียนรู้ได้ โดยนำคำศัพท์ไปประกอบสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นเพื่อสื่อความหมายและใช้ติดต่อกันได้ ถือได้ว่าคำศัพท์เปรียบเสมือนหัวใจสำคัญในการเรียนรู้ภาษา

3. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-based Learning)

3.1 ความหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้หรือประสบการณ์เรียนรู้จากกิจกรรมที่เป็นแนวทางการเรียนการสอนที่หลากหลาย ความต้องการที่การเรียนรู้ของผู้เรียนจะขึ้นอยู่กับภาระบางอย่างในการทดลองและกิจกรรม ความคิดในการเรียนรู้ตามกิจกรรมนั้นมีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่านักเรียนคือผู้เรียนที่ใช้กระบวนการคิดมากกว่าผู้ที่ได้รับข้อมูลแบบถูกกระทำ passive หากนักเรียนได้รับโอกาสในการสำรวจหรือลงมือกระทำด้วยตัวเองและมีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมมากที่สุด การเรียนรู้จะเกิดความสนุกสนานและยั่งยืนยาวนาน (Horsburgh, 1994) ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีพื้นฐานมาจากการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivist Theory) ซึ่งเชื่อว่าการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจะทำให้การเรียนรู้มีความหมายและมีประสิทธิภาพมากกว่าการป้อนความรู้ให้กับผู้เรียน การเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานจะช่วยให้ผู้เรียนกล้าลงมือปฏิบัติ กล้าคิดและกล้าแสดงออก สามารถค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ผ่านการสังเกต การทดลองและการลงมือทำ โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางในการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสังคมได้ (Ayotola & Isohala, 2013) จากความหมายของการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สามารถสรุปได้ว่า การจัดการประสบการณ์การเรียนรู้โดยที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ สืบค้นแสวงหาสร้างองค์ความรู้และทักษะด้วยตนเองจากการทำกิจกรรมเป็นหลัก เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง บทบาทสมมติ กิจกรรมกลุ่ม การแสดงละคร เป็นต้นโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง แต่ในการทำกิจกรรมยังมีข้อจำกัดโดยที่ครูต้องคำนึงถึงเพื่อไม่ให้เรียนเนื้อหาจนเกินไปส่วนใหญ่ทำแต่กิจกรรม ควรต้องปรับให้เหมาะสมและสอดคล้องกับตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2561

3.2 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน

แนวคิดเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งมี 6 ขั้นตอนดังนี้ 1) ช้้นนำ ครูให้โอกาสการเรียนรู้และชี้แนะการเรียนรู้ให้กับนักเรียน 2) ช้้นประสบการณ์ ครูให้สถานการณ์การเรียนรู้ โดยให้นักเรียนมีโอกาสที่จะสังเกต สำรวจให้ประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจของตนเอง 3) ช้้นกิจกรรม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม

“ความรู้มีรากฐานมาจากจิตสำนึก”

ร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมที่แตกต่างกัน 4) ชั้นสร้างความรู้ นักเรียนทุกคนสร้างความรู้ของตัวเองโดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ 5) ชั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นักเรียนในกลุ่มพูดคุยร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิด 6) ชั้นประเมินผล เป็นการประเมินตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอน (Lakshmi, 2007) และโครงสร้างการจัดกิจกรรมเป็นฐาน โดยมีขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นนำ คือ การบอกบทบาทหน้าที่ของผู้เรียน กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และสนับสนุนความสะดวกในการเรียน 2) ขั้นศึกษาและอภิปราย โดยให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียนที่ผู้สอนได้จัดเตรียมให้และนำมาอภิปรายร่วมกันเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น 3) ชั้นกิจกรรม ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและทำงานร่วมกันตามกิจกรรมที่จัดไว้ 4) ชั้นผลสะท้อนจากกิจกรรม ให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม 5) ชั้นประเมินผล ประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรมมา (NCSALL, 2006)

กล่าวโดยสรุปจากการอธิบายขั้นตอนการสอนของนักวิชาการ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์รูปแบบ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ออกมาเป็นขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียม คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม 2) ชั้นกิจกรรมการสนทนาคำศัพท์ คือ ผู้สอนเสนอคำศัพท์ใหม่ในการทำกิจกรรม 3) ชั้นปฏิบัติกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้ 4) ขั้นสรุปและประเมินผล คือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองกับผู้อื่นได้และประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรมมาทั้งหมด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองพื้นฐาน (Pre-experimental) โดยใช้วิธีการดังนี้

1) ขอบเขตการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภอธัญบุรีจังหวัดปทุมธานี สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4, 2/5, 2/6 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 148 คน เป็นห้องเรียนปกติที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาไทยโดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) เนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (Mini English Program) และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 เป็นห้องเรียนที่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเข้ม (Intensive English Program) จึงไม่นำห้องเรียนพิเศษมาเป็นประชากร

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนวัดเขียนเขต อำเภอธัญบุรีจังหวัดปทุมธานี จำนวน 1 ห้องเรียน โดยเลือกห้องเรียนปกติเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบคละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มด้วยวิธีจับฉลาก ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 42 คน

1.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ 1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน 3. ความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2) ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเชิงทดลองพื้นฐาน (Pre-experimental) โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ใช้รูปแบบการศึกษา แบบกลุ่มเดี่ยวสอบก่อนและสอบหลัง คือ การทดสอบก่อนการทดลอง จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่าง เรียนด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานและทำการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แผนทดลองแบบ The One-Group Pretest-Posttest Design มีรูปแบบการวิจัยดังนี้ (Toomthong, 2012)

3) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง การทดสอบก่อนเรียน 1 ชั่วโมง ทดสอบหลังเรียน 1 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียนครั้งที่สอง 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 9 ชั่วโมง

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์ได้ และนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ สูตร KR-20 (Kuder Richardson) (Thawirat, 2000) โดยมีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.73 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เกณฑ์การแปลผลความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไปมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (Salkind, 2010)

3.3 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3.4 การวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) 3 ตัวเลือก โดยนำคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 ที่ได้จากการวัดความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้เกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้สิ้นสุดไปแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ มาเปรียบเทียบกับคะแนนสอบภาษาอังกฤษหลังเรียน (post-test)

4) การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองการเรียนรู้ด้วยโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้วิจัยประเมินก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชั่วโมง

4.2 ดำเนินการสอนด้วยการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 จำนวน 2 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จำนวน 2 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 จำนวน 2 ชั่วโมง ดำเนินการทดลองทั้งหมด 6 ชั่วโมง ระหว่างนักเรียนดำเนินกิจกรรมในแต่ละช่วงขอแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยสังเกตนักเรียนและจดบันทึก โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ดังนี้ 1) ขั้นเตรียม คือ การเตรียมความพร้อมให้แก่

“ความรู้มีรากฐานมาจากจิตสำนึก”

ผู้เข้าร่วมกิจกรรม เช่น การทบทวน คำศัพท์ 2) ชั้นกิจกรรมการสอนคำศัพท์ คือ ผู้สอนเสนอคำศัพท์ใหม่ในการทำกิจกรรม 3) ชั้นปฏิบัติกิจกรรม คือ การให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ลงมือทำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้ 4) ชั้นสรุปและประเมินผล คือ เป็นขั้นที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองกับผู้อื่นได้และประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรมมาทั้งหมด

4.3 เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานแล้วผู้วิจัยประเมินความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test)

4.4 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบด้านการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนอีกครั้ง โดยเว้นช่วงระยะห่าง 2 สัปดาห์หลังจากประเมินหลังเรียน (Post-test)

4.5 ผู้วิจัยดำเนินการสอบถามความคิดเห็นหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานด้วยแบบสอบถามความคิดเห็น

4.6 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

5) การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น มีขั้นตอนการเตรียมข้อมูลก่อนการประมวลผล คือเมื่อตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว มีการลงรหัสตามคู่มือลงรหัสที่จัดทำไว้ จากนั้นจึงนำไปบันทึกและใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ เพื่อทำการประมวลผลต่อไปในที่นี้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังต่อไปนี้

- สถิติขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน ใช้ t-test (Dependent Sample)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขียนเขต ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (\bar{x}) มีค่าเท่ากับ 9.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.89 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (\bar{x}) มีค่าเท่ากับ 12.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 4.07 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอยู่ที่ 2.97 คะแนน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

ตอนที่ 2 เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ผลการสำรวจความคิดเห็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับ มาก คือ ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นทั้งฉบับอยู่ที่ 2.74 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.51 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน โดยสามารถแยกสรุปผลเป็น รายข้อ คำถามได้ดังนี้ด้านด้านรูปแบบทั่วไป ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{x} = 2.93, S.D. = 0.26) ส่วนลำดับที่สองคือด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมที่เรียนสนุกสนาน (\bar{x} =

2.86, S.D. = 0.35) ลำดับที่สามมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ จำนวน 3 ข้อ คือ นักเรียนชอบกิจกรรมจับคู่ (Matching) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น (\bar{X} = 2.83, S.D. = 0.38) ส่วนเนื้อหาเข้าใจง่าย (\bar{X} = 2.83, S.D. = 0.44) นักเรียนชอบกิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น (\bar{X} = 2.83, S.D. = 0.44) และลำดับต่อมา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ จำนวน 3 ข้อ คือ นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์มากขึ้น (\bar{X} = 2.81, S.D. = 0.40) และนักเรียนชอบกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น (\bar{X} = 2.81, S.D. = 0.51) และนักเรียนอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (\bar{X} = 2.81, S.D. = 0.55) นักเรียนชอบกิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น เป็นข้อที่อยู่ในระดับต่ำที่ (\bar{X} = 2.24, S.D. = 0.79) สรุปภาพรวมทั้งหมดพบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน (\bar{X} = 2.74, S.D. = 0.51) อยู่ในระดับมาก จึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานมากและนักเรียนมีความคิดเห็นให้เพิ่มเวลาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน

ตอนที่ 3 เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 คือ เพื่อวัดความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน โดยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและหลังเรียน 2 สัปดาห์ ผลการวัดความคงทนในการจำในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียน (\bar{X} = 12.31, S.D. = 4.07) และหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ (\bar{X} = 12.52, S.D. = 4.24) แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

สรุปผล

การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเป็นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 นักเรียนมีความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก และความคงทนทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียน

อภิปรายผล

1. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยงเขต หลังเรียน (\bar{X} = 12.31, S.D. = 4.07) สูงกว่าก่อนเรียน (\bar{X} = 9.34, S.D. = 3.89) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยคะแนนก่อนเรียน (\bar{X} = 9.34, S.D. = 3.89) และคะแนนหลังเรียน (\bar{X} = 12.31, S.D. = 4.07) มีความแตกต่างกัน คะแนนหลังเรียนเกิดจากการที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมจับคู่ (Matching) กิจกรรมแต่งตัว (Dressing up) กิจกรรมฟังและรูปภาพ (Listen and show) กิจกรรมภาพตัดปะ (Cut and stick) กิจกรรมต้นไม้คำศัพท์ (Vocabulary tree) และกิจกรรมปริศนาคำทาย (Riddle) จากการที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่หลากหลายซึ่งส่งผลให้คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนนั้นอาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ ประการแรกของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์และกระบวนการในการสร้างความรู้หรือเกิดจากการลงมือกระทำโดยผู้เรียนนั้นได้สอดคล้องกับนักวิชาการที่ได้กล่าวไว้ว่า Limbu (2012) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานนี้มีความสำคัญต่อผู้เรียนในด้านการอาศัยประสบการณ์ตรงทางการเรียนรู้ เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวในชีวิตประจำวันว่าสามารถนำมาเชื่อมโยงกับความรู้จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ ค้นคว้า วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าด้วยตนเอง จัดจำและเข้าใจเนื้อหาความรู้จากการตกผลึกทางความคิด นอกจากนี้ยังฝึกให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน ประการที่สองของการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสร้างแรงจูงใจในการเรียนกระตุ้นความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับ Lukkanaadisorn (2007) กล่าวว่าวิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานว่า เป็นการจัดการประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนตามแนวคิดแบบการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะต่าง ๆ ผ่านการเล่น เกม กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเน้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบเนื้อหาสาระในระหว่างทำกิจกรรม ซึ่งสามารถพัฒนาองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะกิจกรรมกลุ่มที่สามารถทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในห้อง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีภาวะความเป็นผู้นำมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ได้ฝึกการทำงานเป็นทีมและสามารถเรียนรู้การอยู่ในสังคมได้ จากปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนจึงส่งผลให้คะแนนการสอบหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ประการที่สาม ของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน เป็นการเน้นกิจกรรมที่หลากหลายโดยเน้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ Charoenjai (2007) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ทำการศึกษากับนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน ๆ ละ 22 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 1 สอนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกลุ่มทดลอง 2 สอนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า 1) กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หลังการทดลองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง

2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขินเขต อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.74$, S.D. = 0.51) เนื่องจากการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งเป็นการออกแบบกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้น มีส่วนช่วยพัฒนาความเข้าใจและการจำความหมายของคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับมาก โดยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานนี้ เป็นการสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำและก่อให้เกิดความเพลิดเพลินสนุกสนาน ให้กับทั้งนักเรียนและสร้างกระบวนการจำคำศัพท์ให้เพิ่มขึ้นจึงเป็นที่มาของ Activity-Based Learning และยังเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามหลักการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน มีความสำคัญกับการเรียนรู้ของผู้เรียนเพราะสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนรู้ (Active) ผ่านการทำกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะที่คงทนยั่งยืนยาวนาน รวมถึงการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐานยังสามารถฝึกให้

“ความรู้มีรากฐานมาจากจิตสำนึก”

ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างมีวิจารณ์ญาณจากการทำกิจกรรม จึงทำให้การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง (McGrath and MacEwan, 2011) การแปลความหมายค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กรณีมาตรฐานประมาณค่า 3 ระดับ (Panthai, 2002: 174 -175) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแปลความหมายคือ มากกว่า .75 มีความแตกต่างกันมาก .50 - .75 มีความแตกต่างค่อนข้างมาก และน้อยกว่า .50 มีความแตกต่างกันน้อยหรือใกล้เคียงกันหรือเหมือน ๆ กัน จากผลการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนพบว่า ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.51) ดังนั้นทำให้ทราบว่าจากการที่นักเรียนตอบแบบสอบถามแล้ว นักเรียนมีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันคือ นักเรียนมีความชอบการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานมาก

จากการตอบแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งด้านด้านรูปแบบทั่วไป ขนาด ตัวอักษร บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ ชัดเจน (\bar{X} = 2.93, S.D. = 0.26) เป็นข้อที่ได้ลำดับที่หนึ่งซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะบัตรคำศัพท์และบัตรภาพที่ถูกนำมาใช้ได้มีการออกแบบมาเพื่อให้ นักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน มีสีสันสดใส ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี เนื่องจากการใช้บัตรคำศัพท์และบัตรภาพเพื่อเป็นสื่อการเรียนรู้เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเพิ่มความเข้าใจในคำศัพท์ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีภาพประกอบที่มีสีสันสวยงาม มีขนาดใหญ่ นักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจนซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจำคำศัพท์คำนั้นได้ดียิ่งขึ้นเพราะในทุกบทเรียนครูจะนำเสนอคำศัพท์ใหม่โดยมีภาพประกอบทุกคำ

จากการตอบแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน ลำดับที่สองคือด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมที่เรียนสนุกสนาน (\bar{X} = 2.86, S.D. = 0.35) เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีการออกแบบให้มีกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะกับระดับประถมศึกษาส่งผลให้นักเรียนมีความสุขที่ได้เรียนโดยผ่านกิจกรรมการเรียนที่สนุกสนานไม่น่าเบื่อโดยที่ครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมเพราะให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนจากบทบาทครูมาเป็นผู้เรียน จากการสอนที่กระทำโดยครูผู้สอนที่ลงมือกระทำโดยผู้เรียนซึ่งส่งผลให้การเพิ่มแรงจูงใจที่มาจากภายในของผู้เรียน ส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณที่ผ่านการลงมือกระทำของผู้เรียนอย่างตื่นตัว และส่งเสริมแบบหรือสไตล์การเรียนรู้ที่หลากหลาย (Chaijaroen, 2016)

3. ความคงทนการจำโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนและเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขยีนเขต พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน (\bar{X} = 12.31, S.D. = 4.07) และหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ (\bar{X} = 12.52, S.D. = 4.24) แตกต่างอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียนจากการที่ค่าเฉลี่ยคะแนนสอบหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยสอบหลังเรียนครั้งที่หนึ่งเป็นผลเนื่องจากประการที่หนึ่งความคงทนในการจำโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นการออกแบบกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้น มีส่วนช่วยพัฒนาความเข้าใจและการจำความหมายของคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนระลึกคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาและสร้างความรู้คำศัพท์ใหม่ให้กับตนเองไปพร้อม ๆ กัน และการเรียนโดยผ่านการลงมือทำมีส่วนช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานไม่น่าเบื่อ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไปทบทวนคำศัพท์เพิ่มเติมโดยเกิดจากแรงกระตุ้นจากตัวนักเรียนเองหลังจากเรียนรู้จากในห้องเรียน และนอกจากนี้ยังมีผลมาจากระบบความจำจากการสัมผัส (Sensory Memory) ซึ่งพยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ตลอดบทเรียน เช่น ทำกิจกรรมร่วมการ

ปฏิสัมพันธ์ คือการคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถของผู้เรียนที่จะระลึกถึงองค์ความรู้ที่เคยมีประสบการณ์ที่ผ่านมา (Limouksom, 1998) ประการที่สอง การจัดบรรยากาศในชั้นเรียนบรรยากาศในชั้นเรียนมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความสนใจใคร่รู้ใคร่เรียนให้แก่ผู้เรียน โดยที่ผู้วิจัยนำบรรยากาศ บัตรคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละบทเรียนติดไว้ที่บริเวณป้ายนิเทศในห้องเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนในขณะที่ทำการทดลองและหลังการทดลองเป็นเวลาอีก 1 เดือน นอกจากนี้การทบทวนสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วบ่อย ๆ จะทำให้ผู้เรียนจดจำได้แม่นยำซึ่งเป็นวิธีช่วยจำเพื่อให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ (Tianthong, 2013)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่าการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนั้นใช้เวลาในการทำกิจกรรมดั่งนั้นครูควรคำนึงถึงเวลาเป็นปัจจัยสำคัญในขณะดำเนินกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานได้สอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ที่นักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ได้สรุปกฎการเรียนรู้ ที่เรียกว่ากฎการจัดระเบียบเข้าด้วยกัน (The laws of organization) ซึ่งกฎแห่งความต่อเนื่อง (Principle of continuity) นั้นส่งผลให้การทำกิจกรรมประสบผลสำเร็จดังนั้นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนั้นเวลาและการฝึกอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (Junrat, 2005)

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่าจากการตอบแบบสำรวจความคิดเห็นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐาน กิจกรรมแต่งตัว Dressing up เป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุดเนื่องจากมีขั้นตอนในการทำกิจกรรมที่แบ่งเป็นกลุ่มซึ่งในแต่ละกลุ่มจะฝึกแตกต่างกันไปโดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม นักเรียนทำกิจกรรมในแต่ละฐานทั้งหมด 4 ฐาน ฐานที่ 1 คือ อ่านประโยค ฐานที่ 2-3 คือ โยงเส้นเสื้อผ้าให้ถูกต้องตามแบบที่ฟัง จะมีรูปภาพคนที่ไม่ได้ใส่เสื้อผ้าจากนั้นให้นักเรียนโยงเสื้อผ้า ฐานที่ 4 คือ แต่งตัวตุ๊กตา มีตัวตุ๊กตาทั้งหมด 5 ตัว ในขณะที่นักเรียนที่อยู่ฐานที่ 1 อ่านประโยค ให้นักเรียนที่อยู่ฐานที่ 2,3,4 ทำกิจกรรมตามที่นักเรียนที่อยู่ฐานที่ 1 อ่านข้อความในประโยคและมีผลมาจากที่มีนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิงจึงส่งผลให้กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด ซึ่งความถนัด (Aptitude) เป็นศักยภาพของบุคคลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าหากได้รับการฝึกฝนและการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม (Junrat, 2005) ดังนั้นการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนั้นความถนัดเป็นปัจจัยหลักที่ควรคำนึงถึงนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความถนัดที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้มีกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียวจำนวนนักเรียน 42 คน ดังนั้นการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการเปรียบเทียบนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง เพื่อเปรียบเทียบว่าวิธีการสอนที่ใช้สอนมีประสิทธิภาพ
2. งานวิจัยนี้เน้นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสอนเพียงระดับเดียว ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในระดับชั้นอื่น ๆ
3. ควรศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เช่น ความถนัด เพศ และความสามารถทางด้านภาษา

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่สนใจในการจัดการเรียนการสอนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. สถานศึกษามีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ที่จะพัฒนาการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

References

- Aka, S. (2014). *Activity based learning*. Retrieved June 20, 2018, from <http://www.krumontree.com/www/documents/137-abl-activity-based-learning.html>
- Ayotola, A., & Ishola, A. (2013). *Preparation of Primary Teachers in Pupil-Centered Activity-Based Mathematics Instructions and Its Model*. Proceeding In 1st Annual International Interdisciplinary Conference. Azores, Portugal.
- Charoenjai, S. (2007). *A Comparative Study on the Effects of Using Visual Art and Total Physical Response Activities Toward the Achievement and Retention Pratomsuksa 3 Students in Learning English Vocabulary*. Master Thesis Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language Graduate School Srinakharinwirot University.
- Chaijaroen, S. (2016). *Teaching design, theory, practice principles*. Khon Kaen: Penprinting.
- Donkaewbua, S. (2015). *Linguistics for English teachers*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Ghadessy, M. (1979). Frequency counts, Word lists, and materials preparation: A new approach. *English Teachings Forum*, 17(1), 24-27.
- Horsburgh. (1994). *Activity-based learning in India*. Retrieved June 19, 2018, from https://en.wikipedia.org/wiki/Activity-based_learning_in_India
- Junrat, P. (2005). *Educational psychology*. Bangkok: Srinakharinwirot University.
- Lakshmi R. (2007). *Activity based learning*. Retrieved June 12, 2018, from <http://www.ssa.tn.nic.in/docu/abl-report-by-dr.anandhalakshmi.pdf>
- Limauksorn, W. (1998). *Educational psychology*. Bangkok: Faculty of Education Thaksin University.
- Limbu, P. (2012). *Why do we need to use activity based learning method?*. Retrieved June 20, 2018, from <http://eprogressiveportfolio.blogspot.com/2012/06/activity-based-teaching-method.html>
- Lukkanaadisorn, W. (2007). *Brain based Learning*. Retrieved June 12, 2018, from <https://sites.google.com/site/prapasara/2-12>
- McGrath, J. R., & MacEwan G. (2011). Linking pedagogical practices of activity-based teaching. *The International Journal of Interdisciplinary Social Sciences*, 6, 261-274.
- NCSALL. (2006). *Activity-based Instruction: Why and How*. Retrieved June 12, 2018, from www.ncsall.net/fileadmin/resources/teach/GED_inst.pdf
- Ngamphong, P. (2014). *English Core Vocabulary for Thai Students in First, Second and Third Grades*. SDU Res. J.

- 10(1), 239–254.
- Padmavathi, B.V.V. (2013). Activity based learning. *Research Journal of English Language and Literature (RJELAL)*, 1(3), 287–289.
- Panthai, B. (2002). *Evaluation of subject matter for seminar*. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat.
- Pruettikul, S. (2012)a. Quality of Students Derived from Active Learning Process. *Journal of Educational Administration Burapa University*, 6(2), 1–13.
- Pruettikul, S. (2012)b. *Activity Based Learning*. Retrieved June 17, 2018, from <http://www.krumontree.com/www/documents/137-abl-activity-based-learning.html>
- Salkind, J. N. (2010). *Encyclopedia of Research Design*. America: Sage Publication Asia Pacific. Ltd.
- Syoc, V. (1963). *Methods of Teaching English as a Foreign Language*. Bangkok: The social science association of Thailand press.
- Taylor. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. Cambridge: Great Britain at the University Press.
- Thaewanarumitkul, P. (2017). *Active Learning Teaching Techniques for Creative Learning*. Handout Training project for teacher development, Thammasat University.
- Thawirat, P. (2000). *Research methods in behavioral science and social sciences*. (7th ed.) Bangkok: Educational and Psychological Testing Bureau, Srinakharinwirot University.
- Tianthong, M. (2013). *Statistics and research methods in information technology*. Bangkok: King Mongkut's Institute of Technology.
- Toomthong, B. (2012). *Research methodology in curriculum and instruction*. Bangkok: Laemthong.
- Velasco, P. (2010). The Role of Interlexical Homographs in Vocabulary Learning. In *Common Core and ELLs/Emergent Bilinguals: A Guide for All Educators*, 1(1), 181–182.
- Wilkins, D. A. (1972). *Linguistics in Language Teaching*. London: Edward Arnold.